

Publicerad 2007-01-10 14:12 av Peppe11

ett möte så vackert

Pernilla

Pernilla

En människa som log mot mig där tvivlet var starkt

I marker där jag fruktar att trampa fanns hon

Jag sökte hennes uppenbarelse bland kroppar som vimlade

Över ett sargat hjärta, sakta tog hon sin makt

Hur kunde jag tänka också på henne

Hur skulle det finnas plats bland alla de som aldrig kom

Var hon ytterligare en hjälplös förhoppning,

Ingen som kan lösa mitt förtappade spänne

Jag tipsar dig om hur mitt hjärta tänker

Båten som lossats från sin plats vid kaj

Vet du hur en sanning ser ut om den kommer från mig

Ser du en tanke som är öm, ser du att den blänker

Från den plats jag älskar allra mest

Slumrar mitt inre flyktar ej tankarna på dig

Båda ögonen slutna, och dörrarna helt öppna

Jag vet vilken plats som passar båda allra bäst

Nu är det dags, en älskandes andetag

Låt mig sprida en enkel förhoppning över er

Ser vi solen som går upp eller ner

Glömmer vi aldrig någonsin vår andra första dag

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peppe11 med Poeter.se id #9806 innehar upphovsrätten